

Dierbare broeders en zusters in Jezus Christus,

Sint Jan plaatst de uitstorting van de heilige Geest in een wat somber kader zou ik bijna zeggen, toen de deuren van de verblijfplaats der leerlingen gesloten waren uit een vrees voor de Joden. Dat is bepaald geen opgewekte atmosfeer. En het is niet de eerste keer dat Sint Jan spreekt over die vrees, die vrees voor de Joden, de angst, die verschillende malen in zijn Evangelie al de leerlingen of anderen heeft verhinderd om naar buiten te treden, om voor hun overtuiging uit te komen. Een angst om uitgestoten te worden, een angst om belachelijk gevonden te worden, een angst die nu ook de leerlingen blijkbaar heeft bevangen. Een angst die gesloten maakt, die isoleert. En dan daarin komt Jezus binnen. Hij komt binnen na Zijn Verrijzenis. Het is zijn eerste komst, zijn eerste ontmoeting met hen. Hij gaat in hun midden staan en zegt eenvoudig: *“Vrede zij u”*. En daarin hebben zij ongetwijfeld gehoord wat Hij tijdens het laatste avondmaal verschillende malen al gezegd heeft: *“Mijn vrede geef Ik u, niet zoals de wereld die geeft, Mijn vrede geef Ik u. Laat uw hart niet verontrust worden. In de wereld zult u verdrukking hebben, maar in Mij heeft u vrede.”* Jezus opent hun geslotenheid. Hij geeft hun de ruimte om naar buiten te gaan, in Hem, in Zijn vrede, in Zijn werkelijkheid, zoals Hij is, daar - na Zijn verrijzenis - wat kan een mens nog overkomen als hij door de dood is heengegaan, als hij bij de Vader is aangekomen. Daar hoeft u voor niets, voor niets, voor niemand meer bang te zijn. Vrede zij u. Een vrede zoals de wereld die niet geven kan. Aan de overzijde van alle verwerping, alle agressie, alle vijandschap, aan de overzijde van het kruis, aan de overzijde van het graf, vrede zij u. Na dit gezegd te hebben, toonde Hij hun Zijn handen en Zijn zijde: *“Kijk maar. Het kan en het is zo.”* De leerlingen waren vervuld van vreugde toen zij de Heer zagen.

Maar misschien is er toch nog een andere angst in hun hart geweest. Zij hadden namelijk zelf deze Heer verlaten. Zij waren allemaal gevluht. Zij hadden Hem verraden. Zij hadden Hem in de steek gelaten. En zou Hij misschien nu niet terugkomen, om hen alsnog eens flink op hun nummer te zetten? *“Wat waren jullie voor slappelingen? Waarom hebben jullie Mij in de steek gelaten?”* Is er misschien toch in hun hart die angst nog geweest, wat gaat er nu gebeuren? En daarom, nogmaals zei Jezus tot hen: *“Vrede zij u.”* En Hij voegt er iets aan toe. Iets wat zij, die zo laf gevluht waren, die zich zo van hun zwakste kant hadden laten zien, iets wat zij eigenlijk nauwelijks konden hebben verwacht en konden geloven: *“Vrede zij u, zoals de Vader Mij gezonden heeft, zo zend Ik u.”* Deze mensen, die Hem net in de steek hadden gelaten, die schenkt Hij zijn vertrouwen. Hij schenkt zijn vertrouwen aan zijn leerlingen. Er is niets tussen Hem en hen. En er is niets meer aan wrok, aan rancune, aan herinnering wat er allemaal gebeurd

is. Hij schenkt hun zijn vertrouwen. *“Ik ben met jullie, ga naar buiten, breng de boodschap van deze vrede aan deze wereld. Ik vertrouw deze boodschap aan jullie toe, jullie kleine mensen, jullie zwakke mensen, Ik ken jullie en toch vrede zij jullie, zoals de Vader Mij gezonden heeft, zo zend Ik u. Ik leg mijn boodschap in jullie kleine zwakke handen, want Ik ben bij jullie en Ik doe het in jullie.”*

En misschien is er dan toch nog een derde vrees, een derde angst in hun hart geweest, een angst die we ook kunnen herkennen. De angst, wat gaat er gebeuren als ik mij uitlever aan Jezus? Wat gaat er gebeuren, als ik in die stroom ga staan? Na deze woorden blies Jezus over hen en zei: *“Ontvangt de heilige Geest, neemt de heilige Geest, of liever laat u meenemen door de heilige Geest.”* Elders heeft Jezus gezegd: *“de Geest of de Wind (het is hetzelfde woord wat Hij gebruikt), de Geest, de Wind, u weet niet waarvan Hij komt, en u weet niet waar Hij heen gaat, maar laat u meenemen.”* Wij bidden niet om de Geest, omdat we een bepaald project willen uitvoeren. We bidden om de Geest om ons te laten meenemen, om ons te laten meenemen, waarheen wij niet willen. *Een ander zal u omgorden en brengen waarheen u niet wilt.* Wij hebben niet de Geest nodig, om onze eigen projecten uit te voeren. Jezus heeft Hem ons gezonden. Hij schenkt ons zijn Geest en Zijn Geest zal ons leiden waarheen Hij wil. Naar het leven. Naar het leven in overvloed, naar de vrede. Kan dat dan? In deze wereld, die ons naar het leven staat? In deze wereld vol zonden, vol lijden? *Wier zonden gij vergeeft, hun zijn ze vergeven.* Wanneer we in de heilige Geest alles kunnen vergeven, dan staan wij als vrije mensen in deze wereld. Dan kan ons niets overkomen. Dan leidt Zijn Geest ons overal waar Jezus zelf wil komen. Het is uiteindelijk de Geest van de liefde. De liefde voor alle mensen, zonder uitzondering. En de liefde kent geen vrees. De liefde bant alle vrees uit. De liefde de eerste gave van de Geest, vergezeld van de tweede gave de vreugde, caritas, gaudium en ten slotte de derde gave de vrede, de pax. Dat moge Hij in ons bewerken. Amen.